

Îmi ești poem... și acuarelă

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Mi-e dor de nopți când legănai o vrajă
Să mă adormi la piept, făceam de strajă
Și rătăceam pe sâni, ca pe o plajă,
Gândindu-mă c-or să mă prindă-n mreajă

Și-o să adorm gustând cireșe-amare
Când anotimpul vrea să ne separe
Și-n ochii tăi doar stelele polare
Închid promisiuni în samovare.

Azi rătăcesc urcând pe o stradelă
Să te gălesc la Bastion, rebelă,
În rochia suavă de dantelă
Ca un poem pictat în acuarelă.

- Trăiește-mă mereu cu îndrăzneală
Ca pe o culpă circumstanțială,
N-am tratament, sunt strict congenitală,
Ca o aripă stranie, dorsală,

Crescută din dorința ta tacită,
O pasiune dulce, ilicită,
Iubirea mea, suprema mea ispită,
Tu, partea mea de cer introvertită,

Nu mă mai tem să-ți pun în palme gândul
Mărturisit în șoaptă nopți de-a rândul,
În burgul cu stradele inegale
Te-aștept știind că vei găsi o cale.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif